

XXVII

conkurs
literari

Sant Jordi
2022

XXVII CONCURS LITERARI SANT JORDI 2022

CATEGORIA INFANTIL

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial). Conte il·lustrat 2
L'Anna ha aconseguit amigues de Bianca Ilascu

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Conte il·lustrat 4
El món de les llaminadures de Cinta Murgadella Capdevila

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Poesia il·lustrada 6
La bruixa maduixa i el bruixot maduixot de Yana Shytikova

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Conte 7
La biblioteca secreta de casa l'àvia de Lídia del Monte Palomo

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Poesia 11
Roses màgiques d'Estela Bonal Sánchez

CATEGORIA JUVENIL

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO) 12
Relats de mort de Cristina Nievas Driss

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO) 19
La flor sense pètals de Carla Cumí López

CATEGORIA ADULT

1r premi de la categoria Adult..... 22
Estiu del 68 de Xavier Bagés Llasera

El jurat de la categoria INFANTIL ha estat format per Teresa Bagué, Rosa Casanovas, Olga Pascual, Nuri Font i Anna Ma. Viñas

1r premi de la categoria INFANTIL A
 Conte il·lustrat: **L'Anna ha aconseguit amigues**
 Autora: Bianca Ilascu

Llavors, van marxar corrents i es van amagar darrera uns matolls.

El monstre es va despistar i ho van celebrar amb un pastís.

1r premi de la categoria INFANTIL B
 Conte il·lustrat: **El món de les l·laminadures**
 Autora: Cinta Murgadella Capdevila

El món de les l·laminadures

¹ Hi havia una vegada una nena que es deia Paula. La Paula vivia en una casa petita on hi tenia un lloc secret que la transportava al meravellós món de les l·laminadures.

² un dia el rei l·laminadura va cridar a la Paula perquè tenia un problema. El gosset l·laminadura s'havia escapat per la finestra. La Paula hi va anar i va buscar i buscar i buscar i no es va rendir fins que... va trobar al gosset.

3 Al final el va portar al seu amo. Ell li va dir: "moltes gràcies jove neta". I ella ben contenta se'n va tornar cap a casa.

Fi

1r premi de la categoria INFANTIL B

Poesia il·lustrada: **La bruixa maduixa i el bruixot maduixot**

Autora: Yana Shytikova

LA BRUIXA MADUIXA I EL BRUIXOT MADUIXOT

La bruixa Maduixa
prepara mermelada
i el jardí ruixa
amb aigua congelada.

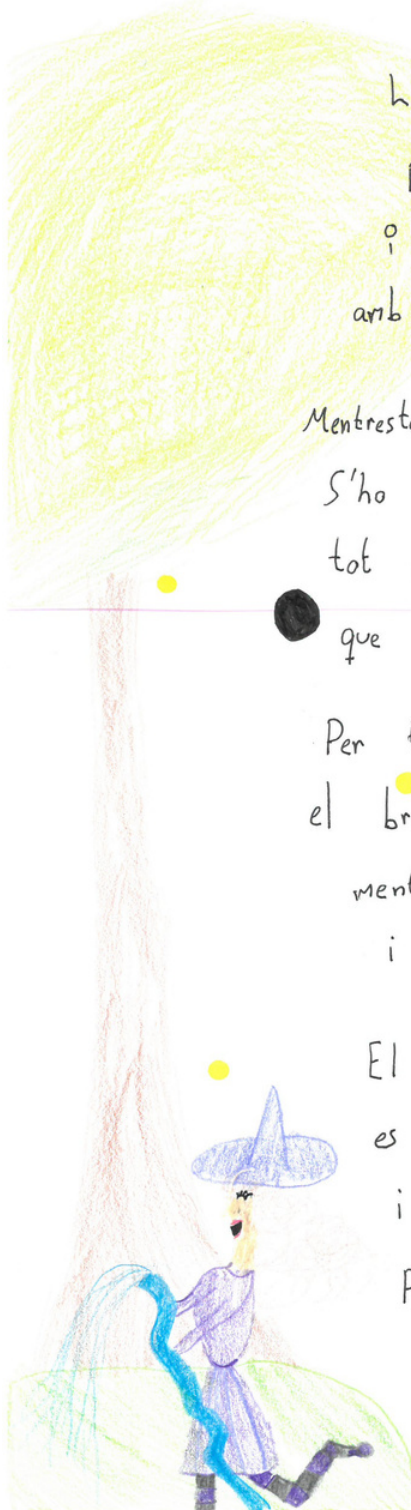

Mentrestant, el bruixot Maduixot
S'ho mira de lluny com un ninot,
tot esperant tastar la mermelada
que ja espera tota la temporada.

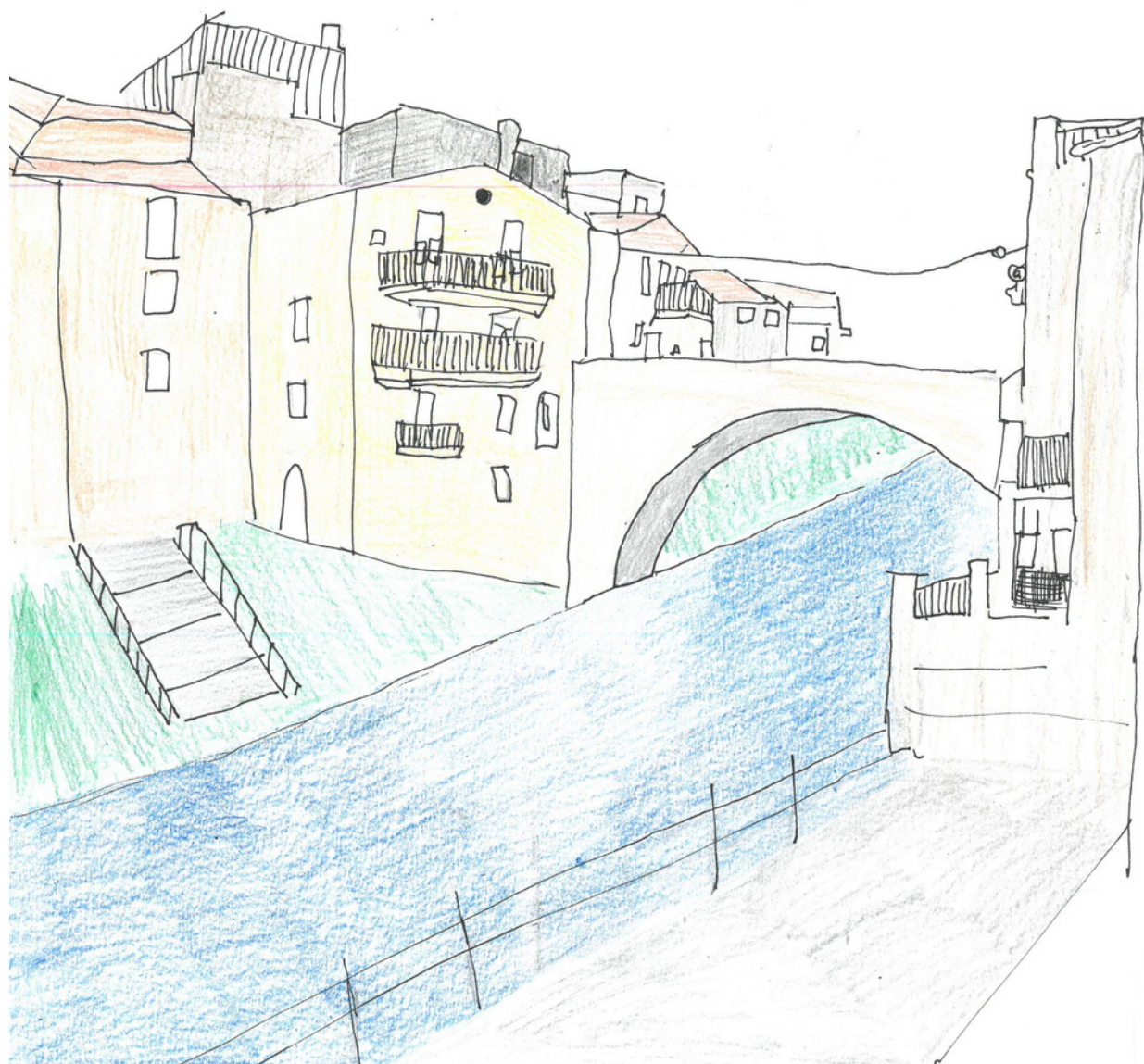
Per tastar la mermelada de la bruixa
el bruixot un gran cor li dibuixa
mentre ella es dutxa
i es mulla la cuixa.

El Bruixot Maduixot
es menja tota la mermelada
i la bruixa s'enfada.

Pero ell li regala el cor
que ha dibuixat
i la bruixa l'ha perdonat.

1r premi de la categoria INFANTIL C
Conte: ***La Biblioteca secreta de casa l'àvia***
Autor: Lídia del Monte Palomo

Hola, soc l'Emma, tinc 11 anys i soc una nena amable i molt creativa però, no m'agrada llegir. Ara estic anant de camí a casa de la meva àvia per anar a dinar. A la tarda l'ajudarem a fer conserves. Tota la meva família i jo, vivim a Osor, un poble petit de Catalunya, amb poques cases i amb un riu que travessa tot el poble.

Quan vaig arribar a casa de la meva àvia, vaig decidir anar al pis de dalt a buscar un llibre de receptes que m'havia demanat l'àvia. Vaig mirar el sostre, hi havia una llum que no funcionava i vaig veure-hi una porta molt petita que quasi no es veia.

Vaig anar a buscar una escala i hi vaig pujar. A l'obrir la porta, hi havia una biblioteca molt antiga i plena de pols! Vaig agafar un llibre, i de sobte, vaig trobar un petit ratolí que dormia al seu darrere. Em vaig sorprendre! El ratolí era gris i amb uns bigotis més aviat llargs. El vaig tocar amb molt de compte, i era suau com el cotó. Va obrir un ull i en veure'm es va espantar i es va amagar rere un altre llibre que hi havia en el mateix prestatge.

-Ratolinet, ratolinet,... no et vull fer mal! Vine, vine, ens ho passarem molt bé junts, vaig dir jo. El ratolinet va treure el nas.

-Mmm.. què tal si et dius cotonet? –El ratolinet va treure una mica més el nas. Li vaig posar la mà i molt a poc a poc hi va pujar.

El títol del llibre que havia agafat abans era el de *La Caputxeta vermella*. Quan el vam obrir, en un obrir i tancar d'ulls, érem a un altre lloc... des d'aquest lloc podíem veure una casa des d'on en sortia una nena amb una caputxa vermella i un cistell a la mà. Més tard, vam veure un llop entre els arbres.

-Estem dins de l'història de la Caputxeta vermella! –Li vaig xiuxiuejar a en Cotonet.
-Twi! –Va dir en Cotonet.

Vam veure com la Caputxeta entrava dins de casa de la seva àvia, i no gaire més tard un caçador corria i disparava trets darrere el llop.

-Espero que no ens descobreixin! –vaig dir jo. I de sobte, quan ens vàrem acostar

a un dels arbres, vàrem tornar a aparèixer a la biblioteca de l'àvia. Tots dos, el ratolinet i jo, sabíem que el conte s'havia acabat.

Vam tornar a ficar-nos a una història. Ara era el torn de *La Blancaneus*.

-És molt relaxant el cant dels ocells. -vaig dir jo.

-Twi!- Va dir en Cotonet.

Vam tornar a la biblioteca una altra vegada. Després d'això, vam anar al conte de la Ventafocs, al d'en Patufet, al dels tres porquets i a un de pirates. Quan vam tornar estàvem súper cansats.

Al cap d'una estona, en Cotonet va enfilarse al prestatge i va tirar un llibre anomenat *Sherlock Holmes*. De seguida vaig entendre que ara es volia ficar dins d'aquell llibre i jo el vaig obrir. I... ja érem en escena! No va ser fàcil trobar totes les pistes però entre els dos ho vam aconseguir!

Quan vam sortir del llibre li vaig preguntar a en Cotonet:

-Què passaria si en lloc d'estar tota l'estona amagats, sortíssim? .. potser, queda gravat per sempre... No ho sé! Millor que ens quedem amagats. De fet ja es veu prou bé.

Més tard, vam trobar un llibre de cuina i hi vam provar d'entrar. I sí que hi vam poder entrar ...mmmm! .... Quins plats més bons! ... Quin pinta que fan!, vaig dir jo.

-Per fi s'ha acabat la recepta, tenia una gana i...

-Emma, Emma, desperta! Va escoltar l'Emma molt fluixet.

-Emma, Emma, desperta! Va tornar a escoltar una mica més fort.

Ho va tornar a escoltar i cada vegada més fort. Fins que va obrir un ull i va veure que estava al seu llit i no a la biblioteca de casa l'àvia. Això volia dir que ho havia somiat, però quan va destapar-se va trobar en Cotonet dormint al seu costat!

Va decidir que no li diria a ningú. Es va posar una dessuadora amb caputxa i butxaca per posar-hi en Cotonet. Va anar a l'escola i ningú no li va dir res.

I així va ser com l'Emma va aconseguir un nou amic i un nou passatemps, la lectura.

1r premi de la categoria INFANTIL C
Poesia: **Roses màgiques**
Autora: Estela Bonal Sánchez

ROSES MÀGIQUES

Estic buscant roses vermelles
Per poder fer-te un ram.
he vist un gran roser
amb flors blanques de cristall.

Les podria pintar com Alícia,
però prefereixo seguir cercant
persegueixo un conill amb un rellotge
que va vestit molt elegant.

Entro per un cau que no sé on va.
Veig flors de tot tipus que mai havia imaginat,
però jo vull roses, així que segueixo buscant.

Em trobo amb un palau
fet de roses especials
agafo les més boniques
per a tu com a regal.

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Mita Casanovas, Alba Cubarsí, Mireia Malagón, Jordi Pinsach i Marta Ventura

1r premi de la categoria JUVENIL A
Narració: **Relats de mort**
Autora: Cristina Nieves Driss

Feia un any que havia mort la meva mare i jo continuava patint sense descans. Quan marxava a dormir tenia malsons i, quan m'aixecava, buscava a la mare per tot arreu perquè em consolés de totes aquelles idees diabòliques amb les quals somiava. Però ella ja no hi era. Quan tancava els ulls imaginava una vegada i una altra l'assassinat de la meva mare en primera persona. Com si jo fos aquella figura de negre que, sense pietat, li clavava un cop i un altre un ganivet al pit. I el pitjor era el mal de cap horrible que em venia quan tenia aquest somni. Sentia com si una agulla enorme em travessés el cap d'una banda a l'altra i es remogué a dintre de mi.

Això em passava cada nit, i durant el dia intentava ser una noia tranquil·la i viure una vida normal. De tant en tant si se sentia la paraula mare, em venia la imatge del somni tan repetitiu que em turmentava. També cal dir que després de l'assassinat, cada cop que em passava alguna cosa estranya amb algú, aquella persona acabava mal parada.

Dilluns, divuit de novembre del 2019. Jo caminava pel carrer subjectant a dins de la butxaca el ganivet ple de sang seca que feia un any que atresorava, era un record de la mare, i després de com em vaig arriscar amagant-lo de la policia no el podia perdre de vista.

Quan era a mig de camí de la cafeteria a on treballava, va aparèixer la Jana, la meva companya de feina, tant alegrement estúpida com sempre. Segons ella, nosaltres dues érem molt bones amigues, així em presentava a qualsevol persona que conegués, com a la seva amiga Eula. Va caminar al meu costat, per acompanyar-me durant el trajecte, o també, es podria dir per interrogar-me. Va començar amb la seva pregunta preferida:

-Avui estàs d'humor per ensenyar-me això que duus a la butxaca? Ho vull veure, vinga, som amigues Eula...- La vaig interrompre. De normal hauria respost que no volia perdre-ho i que per això mai no sortia de la meva butxaca esquerra. Però aquell dia, la por de perdre el ganivet es va dissipar completament. Just quan la Jana acabava de formular la pregunta, el vaig treure, i ella amb una notable sorpresa a la cara, em va mirar. Li vaig somriure i vaig dir:

-Un record de la meva mare. Ja no em fa por perdre'l.

La Jana em mirava sorpresa, ja ho vaig entendre, era estrany que li hagués ensenyat, sempre havia tingut por que sortís de la butxaca. Ella estava molt confosa. Vaig pensar que en aquell moment ho entendria tot i li semblaria també un bon record a conservar, i comprendria perquè sempre el duc amb mi. Mentre jo pensava en tot això, la Jana va aguantar un crit tapant-se la boca. Vaig guardar el ganivet i la vaig mirar amb un somriure a la cara:

-Tant t'emociona haver-ho vist?

Silenci. Ningú parlava. La Jana em mirava, i al cap d'uns minuts va dir:

-Per-perquè... Com... Com és que tens... això...? És l'arma amb...- La seva veu tremolosa es va parar un moment, per tornar a parlar amb una seguretat absurdament falsa- Això és l'arma amb què van matar a la teva mare! Has de dur-la a la policia, ho van buscar i ho tenies tu? Per què?- vaig deixar de somriure. La vaig mirar, seriosament, i ella va començar a recular cap a darrere, a on hi havia un carreró. La vaig seguir, i vaig sentir com si m'adormís.

Al cap d'una estona vaig sentir que em despertava. Una figura vestida de negres'acostava a mi. Em va agafar el ganivet de la butxaca, el vaig intentar parar, però no em podia moure. Es va acostar a la Jana, i tal com havia fet amb la mare, li clavava el ganivet al pit un cop i un altre. Vaig sentir que el cor se'm parava. Era ell, era l'home de negre que havia matat a la mare. Començaven a sortir llàgrimes dels meus ulls. Un cop la Jana no respirava, la figura maligna va llençar el ganivet a terra i va marxar d'allà.

Vaig agafar el mòbil per trucar a la policia a la vegada que netejava la sang de la Jana del meu ganivet amb la samarreta que ella duia. Molt emprenyada tractava de relaxar-me. "La sang de la mare no marxarà, no et preocupis Eula." Em va venir un horrible mal de cap i vaig començar a imaginar en primera persona l'assassinat de la Jana. Al cap d'uns segons vaig tornar a la realitat, la policia ja havia arribat. M'havien allunyat de la meva companya de treball, i estaven inspeccionant el ganivet.

Tres dies després, els malsons de la mare s'intercalaven amb els nous de la Jana. Començava a ser insuportable, cada cop trigava menys en despertar-me, i ara, no tenia el ganivet per consolar-me. En una d'aquestes que em vaig despertar, eren les tres de la matinada. Vaig agafar una manta i me'n vaig anar cap al sofà. Vaig engegar la tele i em vaig quedar mirant el primer canal que vaig trobar. Al cap d'una estona, vaig aixecar-me, i vaig veure un ganivet a la porta de casa meva. Tres rastres de sang al mànec, quatre a la part que talla. Era el meu ganivet. Però ara tenia unes gotes més. Algunes que semblaven més seques, les de la Jana, també hi havia sang encara líquida. Vaig girar-me, i vaig veure a la pantalla de la tele:

-Notícies d'última hora de les vuit, s'ha atacat la comissaria de policia. Només hi havia tres policies a dins perquè hi havia hagut una emergència, i quan han tornat la resta se'ls ha descobert morts. La porta de la sala de proves ha sigut forçada, no se sap què hi han anat a fer, els mantindrem informats.

Vaig mirar el ganivet, la tele i un altre cop el ganivet. No entenia res, l'home de negre s'havia encarregat de recuperar el ganivet i portar-lo a casa meva? Per què? Desitjava amb totes les meves forces que anés a la presó, que pagués per tot el que m'havia fet. Vaig començar a pensar. Aquella persona devia vigilar-me, perquè assassinava a gent que m'havia fet alguna cosa. I així pensant, aquell dia vaig idear un pla per atrapar-lo.

Tres dies després, vaig posar en marxa el meu pla. M'ajuntaria amb la companya de pis de la Jana, que des de sempre jo li havia caigut molt malament. Vaig posar com a excusa que volia parlar amb ella sobre tot el que havia passat amb la seva amiga, ja que jo hi havia estat present. Duia, com sempre, el ganivet a la butxaca, perquè semblava que l'home de negre tenia una fixació amb fer-lo servir d'arma en els seus crims. Al cap d'uns trenta minuts de camí, vaig arribar a l'antiga casa de la Jana.

Vaig prémer el botó del timbre mentre acabava de repassar el pla amb les mans a les butxaques. Acariciava el ganivet amb la mà esquerra, per asserenar-me una mica. Jo ja m'esperava el que passaria, per tant, no hauria de tenir por, i podria trucar a la policia abans que ell matés a l'Amber. En el pitjor dels casos moriria una persona que ni em va, ni em ve. Per tant, tot estaria bé. Després d'una llarga espera, es va obrir la porta. Vaig saludar a l'Amber, que ja em mirava amb mala cara d'ençà que havia entrat al pis. Vaig parar-me a pensar una forma de provocar-la, potser si li donava un cop de puny, ella reaccionaria, picant-me a mi i l'home de negre arribaria per assassinar-la.

Ens vam mirar entre les dues, esperant que l'altra digues alguna cosa. Al cap d'uns pocs segons, ella em va girar la cara i va marxar cap al sofà. Em vaig quedar quieta per pensar, i vaig treure les mans de les butxaques, amb una intenció de semblar menys incòmoda. Vaig anar cap on es trobava l'Amber, i la vaig mirar.

-La Jana, bé ja saps, la van assassinar i...- Em va interrompre amb un crit de cabreig.

-Com pots parlar d'això tan tranquil·la?- Es va aixecar del sofà, anant en direcció a la porta, però es va quedar parada a mig camí, i la vaig sentir cridar. Vaig dirigir-me a on era, i vaig mirar a terra, hi havia un ganivet, no, de fet, hi havia el meu ganivet.

-Què és això? Està... està ple de sang! -va agafar el mòbil, i jo vaig caure a terra, adormida.

Em vaig despertar, i vaig arribar a l'escena amb l'única fi de protegir a l'Eula. Ella necessita aquest ganivet per relaxar-se, i al final, ja he matat a dues persones que l'han volgut allunyar del seu tresor. No entenc per què li va molestar tant que la seva mare acabés morta, si només feia que manar-la, escridassar-la i picar-la. Ella l'odiava, l'odiava a mort i jo ho sé. Tot va esclatar el dia de l'aniversari de la meva protegida, que volia marxar a comprar-se un pastís i celebrar el seu aniversari, encara que fos ella sola. Estava clar que a la seva mare no l'importava si era dijous o si era divuit d'octubre, l'aniversari de la seva filla.

Quan l'Eula es va aixecar del llit, la seva mare va començar a cridar-la de bon matí, dient-li que com podia ser tan maleducada d'aixecar-se tard i no preparar el menjar a la seva pobre mare. Ella va aixecar-se del llit, i li va contestar, per primera vegada, malament. "És el meu aniversari, fes alguna cosa per una vegada a la teva vida i deixa de martiritzar-me" Paf! El soroll dels cops ressonava per tota la casa. En sentir a l'Eula respondre-li malament, va córrer fins a la seva habitació i va començar a bufetejar-la. Li va deixar la cara ben morada, i llavors, vaig aparèixer jo. Vaig agafar un ganivet de la cuina i vaig acabar amb el sofriment de l'Eula.

Ara no podia parar, havia de continuar protegint-la, i l'Amber estava a punt de trucar a la policia, per entregar el ganivet que tant m'havia costat recuperar. Em vaig acostar a l'Amber i em vaig ajupir, per agafar el ganivet del terra. El vaig clavar al seu pit un cop i un altre, fins que vaig notar que deixava de respirar. I, llavors, vaig treure el ganivet. El vaig llençar a terra, i vaig deixar que despertés l'Eula.

Quan em vaig despertar, vaig trobar a l'Amber morta a terra, i el ganivet al seu cantó. L'home de negre ja havia vingut, i jo havia perdut el seu rastre. No vaig trucar a la policia, vaig fugir. Començarien a sospitar de mi si sempre trucava a la policia amb un cadàver al meu cantó, i el ganivet que podien haver analitzat en els tres dies que havia estat a comissaria, que tenia sang de la meva estimada mare.

Aquella nit, es va afegir l'assassinat de l'Amber a la meva llista de malsons. Alguna cosa no quadrava, i jo cada cop dormia menys. Vaig ficar-me al llit, i vaig intentar dormir pensant en coses agradables. En la mare l'últim dia que havia estat viva, donant-me el bon dia i anant a comprar pastís pel meu aniversari. Ella m'estimava molt. I així, vaig aconseguir dormir una estona més, fins que el meu bonic son es va convertir un altre cop en els tres assassinats que havia presenciats. Em vaig despertar, havien passat tres hores, més del normal. Ja eren les vuit. Vaig anar a prendre'm un ibuprofèn, pel mal de cap, i el telèfon de casa meu va començar a sonar.

Estranyada, el vaig agafar:

-Bon dia, senyoreta.

No vaig dir res.

-Truquem des de l'oficina de policia de...- vaig penjar. No sé per què, alguna cosa a dintre meu em va forçar a penjar.

Vaig marxar a dormir un altre cop, i no vaig poder, per tant, em vaig quedar pensant en per què la policia em podia haver trucat. Però no va fer falta gaire temps per descobrir-ho, al cap de deu minuts van tornar a trucar.

-Bon dia, senyoreta.

-Bon dia.- vaig empassar saliva.

-Des del departament de policia hem considerat que potser li faria falta algun tipus de tractament postraumàtic, ja que ha vist amb els seus propis ulls com mataven a la seva amiga, i a la seva mare, segons hem vist a la base de dades. Per tant, ens agradaria poder-la portar al psicòleg que tenim aquí assignat per casos com el seu.

-No estic boja.-vaig respondre.

-Creu que per anar al psicòleg ha d'estar boja? Jo hi vaig, igual que tots els policies aquí, ho necessitem per recuperar-nos de coses que hem vist treballant. Li recomano que accepti, no se'n penedirà. N'estic segur que potser ha tingut malsons o insomni.

-Com... com ho sap?

-El meu company de patrulla va veure com mataven a la seva germana, i li va passar el mateix, va anar al psicòleg i es va recuperar. Miri, apunti el número que diré i pensi en què vol fer.- em va dir el número, i després d'acomiar-se va penjar.

Vaig seure al sofà de casa, i em vaig quedar pensant. Al cap d'un parell d'hores, decidida, vaig agafar el telèfon i vaig marcar el número que m'havia donat el policia. Em va atendre una senyora, que va donar-me hora per aquella mateixa tarda. Després de penjar, vaig marxar a dinar, i em moria de curiositat per saber si em podrien curar.

Van passar les hores, i va arribar el moment d'anar amb aquella psicòloga que m'havia atès per telèfon. Quan hi vaig arribar, la dona em va obrir la porta i em va fer seure en un dels sofàs que tenia. Jo, directament em vaig estirar al sofà, i vaig escoltar el que em deia. Però, estranyament no va parlar-me a mi directament, va començar a llegir un llibre en veu alta.

-Intentaré recordar i explicar el fet tan sorprenent que vaig viure l'altre dia. Quan hi penso encara em venen esgarrifances. Estava tornant a casa, quan vaig veure que la porta era oberta. Vaig córrer fins a l'entrada, i vaig veure que la meva mare era a terra, estirada i sense respirar, plena de sang. Em vaig acostar a ella, i vaig cridar-li que despertés. Vaig veure com un home vestit de negre marxava de l'escena, amb un pas tranquil.

-Que... Que...-vaig començar a plorar.

-Senyoreta Eula, aquesta és una situació bastant similar a la seva, m'equivoco?

-No...-vaig dir tímidament- no s'equivoca.

La psicòloga em va mirar, i es va fixar en la meva butxaca. Després de les reaccions de l'Amber i la Jana estava segura que la doctora reaccionaria de la mateixa manera. Vaig estrènyer el ganivet a dintre la butxaca, per relaxar-me i pensar en què podia fer si preguntava.

-Què és el que portes a la butxaca? Si m'ho deixes veure, et prometo que no et jutjaré. Forma part de la meva feina acceptar qualsevol cosa que et passi sense jutjar-te.

Les seves paraules em van tranquil·litzar d'alguna manera, i al capdavall, per mi el ganivet era una cosa normal de guardar. Amb un gest de decisió, el vaig treure de la butxaca i el vaig col·locar a la taula. No sé per què vaig refiar-me'n, la doctora, com la resta es va sorprendre. Li vaig fer un gest de silenci amb la mà i vaig dir:

-Shh no digui res. L'home de negre podria venir...

-L'home de negre?

-Sí, l'home de negre. El que va matar la mare, i la Jana.

-I... per què les va matar?

-Perquè...- un horrible mal de cap em va envair. Vaig imaginar l'assassinat de la mare la Jana i l'Amber, tots en primera persona. Una veu a dintre meu preguntava, per què? Per què les ha matat? Vaig veure com la meva mare em donava bufetades, cridant i cridant que ella m'havia fet néixer, que li devia la vida, que era una malcriada, que li havia de fer cas, que no fos tan dolenta. I llavors ho vaig entendre tot. M'havien fet mal. Totes les persones que l'home de negre havia matat, m'havien fet mal d'alguna manera.

-M'han fet mal!- vaig cridar.

La psicòloga em va mirar, semblava que d'alguna manera havia vist que hi havia un profund debat a dintre meu.

-I perquè l'home de negre les ha matat per fer-te mal? Pensa, potser és una persona propera a tu, que t'estimis...

-Jo... no tinc a ningú proper a mi. Només em tinc a mi.-quan vaig dir que només em tenia a mi em vaig quedar congelada i vaig sentir que el cap em cremava.

-Només et tens a tu?

-Calla!-vaig cridar. Vaig començar a sentir a dintre meu pensaments que no eren meus. "Has de protegir l'Eula" "La mare fa mal a l'Eula, acabaré amb ella" "la Jana li vol robar el seu record, haig d'actuar." "Si tenen el ganivet a comissaria, li haig de tornar". Em van venir al cap escenes que coincidien amb les meves llacunes que tractava com a "quedar-me adormida". El dia que va morir la mare, el record que tenia d'haver presenciat com la mataven s'esfumava i canviava per un el que jo obria els ulls, agafava un ganivet i apunyalava a la mare. Vaig cridar, sentia que em tornava boja, em cremava tot el cap.

-No... No... No...

-Eula, estàs recordant alguna cosa?- mentre la doctora em preguntava això, jo em deixava caure a terra plorant, sense deixar de veure i sentir tots aquells records.

-Jo no l'he matat... no he matat la mare, no he matat la Jana. No he matat a l'Amber...

-Et fa mal?-va preguntar-me. Vaig fer que sí amb el cap, i em vaig tapar les orelles, perquè cada paraula que deia la doctora ressonava a dintre el meu cap, i feia que augmentés el dolor.

-Veig el que passa quan em quedo adormida. Jo em desperto i les mato... a les tres.

-No les mates.- em vaig girar sorpresa, l'esperança que pensava esgotada, va arribar fins a mi.- Pateixes un trastorn en el qual hi ha dues tu a dintre del teu cervell. No et preocupis, no has fet res. L'altre Eula ho ha fet tot. Et pots curar, et puc curar, entesos?

I així va ser com vaig descobrir el meu trastorn de doble personalitat. Els següents dies van ser bastant aclaparadors, la policia em va interrogar diverses vegades, i després van determinar que patia un trastorn de doble personalitat, i en lloc d'enviar-me a la presó, em van enviar a un centre de tractament psiquiàtric. Molts professionals van tractar amb la meva altra personalitat, i va passar un any fins que vaig començar a avançar amb el meu tractament.

I ara, tres anys després, camino pels passadissos del psiquiàtric i em trobo l'Anna, la meva psiquiatra. Ella és la que em tracta.

-Hola- li dic amb un somriure.

-Hola, Eula! Has començat a escriure tot el teu cas i com vas tractar la doble personalitat? Em vas comentar de fer-ho, i m'agradaria saber els resultats.

-Sí, de fet ahir a la nit la vaig acabar. No t'ho volia dir fins a tenir-la ja escrita. Vaig estar tota la nit recordant-ho tot. Al principi em va semblar horrible, però després em va ajudar a entendre-ho millor.

-Me n'alegro. Vinga, ja et queda poc, dintre d'un mes podràs sortir d'aquí!- Em diu com a comiat, i se'n va a alguna habitació.

I aquesta és la meva experiència amb el trastorn de doble personalitat. Després dels primers tractaments vaig posar Anna de nom a la meva altra personalitat, i a poc a poc, ella va anar tractant la seva psicopatia. Ara, les dues ens podem comunicar, i ajudar-nos mútuament. Encara queda una mica perquè ella acabi de curar-se, però segons els metges, en un mes podrem incorporar-nos de nou a la societat.

1r premi de la categoria Juvenil B
Narració: ***La flor sense pètals***
Autora: Carla Cumí López

A dia d'avui, dilluns sis de novembre de dos mil catorze, la meva terapeuta m'ha recomanat escriure dins aquesta petita llibreta tot el que em passi pel cap, tan sols per si algun dia acabo oblidant tot el que m'envolta. Òbviament aquest instant arribarà, en soc plenament conscient, però evito pensar-hi tot el que puc. O almenys així ho he fet sempre.

No hi escriuré cada dia, però em serà molt útil si, finalment, arriba aquest moment tan procrastinat.

"Em dic Eduard, tinc 68 anys, visc a Badalona, tinc un fill que es diu Roger i tinc Alzheimer."

Dimecres quinze de novembre de dos mil catorze. Aquests dies he estat un xic més despistat del normal, per això he perdut la constància a l'hora d'escriure. Un altre cop he perdut el telèfon per casa. He estat buscant-lo tot el dia, però sembla que s'hagi esfumat, com si algú hagués entrat a casa només per endur-se'l. Després d'un parell d'hores buscant-lo, en roger ha arribat a i l'ha vist a sobre el marbre de la cuina. Jo donava per cert que ja hi havia mirat, però m'equivocava. Entenc que cada cop més em prenguin per boig. La meva terapeuta m'ha comentat que la meva memòria és com una flor. Una flor a la que se li cauen els pètals cada cop que bufa una ràfega de vent. Per desgràcia, crec que ja ha caigut el primer pètal de la meva flor.

"Em dic Eduard, tinc 68 anys, visc a Badalona, tinc un fill que es diu Roger i tinc Alzheimer."

Després d'unes setmanes, agafo la llibreta perquè tinc un cansament mental molt gros a causa de l'esforç que he de fer per aconseguir recordar el que necessito. Aquest matí, sense anar més lluny, el meu fill m'ha explicat un nou projecte que duran a terme a la seva empresa. Aquest podria fer millorar els beneficis anuals els propers anys. Per una part recordo tot això, el concepte en si mateix, però no recordo quin és aquest projecte ni de què tractava. El que més mal em fa és que fa un parell d'hores ell mateix m'ha trucat per parlar-me'n i jo no en sabia res. Com molta gent aquestes darreres setmanes, s'ha enfadat amb mi perquè pensa que no l'escolto.

Suposo que ja començo a adaptar-me a això de no relacionar-me amb els meus coneguts per por a no recordar-los després. Avui ha caigut un altre pètal.

"Em dic Eduard, tinc 68 anys, visc a Badalona, tinc un fill i tinc Alzheimer."

Observar a la gent des de la finestra de la meva habitació ha esdevingut la meva millor afició. És força entretingut mirar per la finestra i veure com centenars de persones es desplacen d'un costat a l'altre, atrafegats, sense mirar al seu voltant, sense mirar ni tan sols amb qui comparteixen l'autobús. Tothom capficat amb problemes de la feina, de la família, de les amistats... L'avantatge de ser vell és que aquestes coses ja no em preocupen, ningú et demana res ni et sents obligat a fer cap favor ni cap promesa. El que és més complicat és mirar per la finestra i no saber on ets, on et trobes, on vius. Un altre pètal ha tocat el terra aquest vespre.

"Em dic Eduard, tinc 68 anys, tinc un fill i tinc Alzheimer."

Crec recordar que, quan era petit, esperava amb ànsies el moment de poder esdevenir un cap de família. Em feia molta il·lusió poder guanyar-me la vida sol, sense haver d'ajudar als meus pares als camps. Tenir una dona, tenir un o dos fills per cuidar... Hauria sigut el meu gran somni. Ara mateix no sabria dir si n'hauria sigut capaç. Massa responsabilitats per a un sol home, no podria assolir-les totes. Suposo que per això ara em trobo sol. De tant en tant puja un nano jove a veure'm i a portar-me menjar, però no s'atura gaire estona a parlar amb mi. Crec que és algú important, la llàstima és que no recordo ben bé qui és. Per això, avui la flor ha per dut un pètal més.

"Em dic Eduard, tinc 68 anys i tinc Alzheimer."

Em sembla que el darrer cop que vaig escriure dins aquesta llibreteta va ser fa uns mesos. El noi jove que em porta el menjar i em fa companyia m'ha estat explicant alguna cosa aquest matí. No sabria dir ben bé de què es tractava. Quan hi penso, tan sols recordo les paraules "dèficit" i "memòria". Potser té algun familiar proper amb Alzheimer i m'ho ha estat explicant. Llavors, podria ser

que per aquesta raó li interessés tant fer-me companyia i cuidar-me. Tinc la sensació que cada cop els pètals de la flor cauen més ràpid.

“Em dic Eduard i tinc Alzheimer.”

M’he llevat espantat, no sabia on era ni què hi feia allà. No m’havia passat mai. Avui no recordo ni el meu nom. No sé què em passa, no ho entenc. No m’entenc. Crec que ningú pot ajudar-me. Les úniques pistes sobre la meva vida les tinc dins d’aquesta llibreta. No entenc perquè la vaig començar a escriure ni què faré el dia que oblidi que aquesta existeix. L’única cosa que tinc ara mateix al cap és un buit immens, que no es pot emplenar amb res. Tan sols tinc una cosa dins aquest buit. Una flor. Una flor, amb un sol pètal. Un pètal que poc a poc cau, fins a arribar a tocar el terra i desfer-se, formant part d’una onada d’imatges que no puc organitzar ni relacionar de cap manera. No ho entenc. No m’entenc. La flor es queda sense pètals, i jo, sense records.

“No sé qui soc, tan sols soc una flor sense pètals, tans sols soc l’ombra de la meva pròpia ombra.”

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Begoña Álvarez, Laura Jaime,, Marc Salgas, Joan Ventura i Sílvia Villamor.

1r premi de la categoria ADULT

Narració: ***Estiu del 68***

Autor: Xavier Bagés Llasera

El senyor Purpurina està tombat damunt el filet de sol al caire de la bassa. Arrufa el nas i mou els bigotis per ensumar les aromes que aquest matí arriben des de la mar. Avui, l'ambient és ple de sentors d'algues i salnitre, restes de la tempesta d'ahir al vespre. «Serà un dia xafogós», pensa, mentre fa una ullada de gairell als capgrossos que semblen voler esquinçar amb la seva cua l'aigua verda i viscosa de l'aigüerol. Aixeca el cap, però és només un instant, ha estat una falsa alarma, els ratolins no sortiran fins ben entrat el vespre. Torna a ajeure's i acluca els ulls.

Dintre de la masia, la Ramona trasteja per la cuina. Mai ha estat gaire alta i ara també és grassoneta, ja fa temps que té els cabells blancs i se'ls recull en un monyo. Com tota la seva vida vesteix una bata grisa de quadres petits i un davantal negre. Observa l'hort cada vegada més obac i el galliner esgavellat per la finestra que dona darrere de la casa. Fa molt de temps que s'ha anat quedant sola. Ara viu només acompanyada pel senyor Purpurina; quatre gallines velles en edat de no pondre i un gall coix que canta a deshores. «Estem en ple mes d'agost i aquí dintre ja fresqueja», pensa esgarrifada per un calfred. La Ramona enyora el sol. El sol que feia borronar l'hortet i llambrejava de blaus cerulis, daurats i rossos els plomatges de les aus del corral!

Algun cop —cada vegada menys— recorda quan la gent d'aquí baix de la platja i també els dedalt de la vila, venien a comprar bajoques, bledes i tomàquets que creixien en aquest terreny, vora mar, que ella i la seva família conreaven i guarien com si fos un fill. I els ous que ponien les gallines del seu galliner! Eren llegendaris a tota la Mar de la Frau. Amb ells, els pescadors feien el millor allioli per acompanyar els fideus rossos de barca. «Primer, ens van prendre la mar i el caminet que ens duia a la platja —murmureja mentre tanca la finestra— i més d'hora que tard, els blocs de formigó construïts al voltant de la masia també ens prendran els últims raigs de sol».

Surt de la casa, porta una cadira de fusta a la mà dreta i un cistell penjat al braç esquerre. Seu al costat de la bassa i comença a partir bajoques que duu en el cabasset de vímet que ha deixat a terra,

entre els seus peus inflats. Fa temps que l'únic amb qui parla i també l'únic a qui escolta és el senyor Purpurina. Allargassat en les últimes clapes de sol, l'observa des de la paciència dels seus dotze anys.

«Em sembla que a poc a poc tot i tots van desapareixent del nostre món. Oi, Purpurina? O diries què és el nostre el que desapareix? O són les dues coses al mateix temps? De totes maneres a tu em sembla que tampoc t'agrada gaire la gent, et passa com a mi. No te'n pots refiar. No ho creus així?». El senyor Purpurina entreobre un ull, esbadella la boca tant com pot i de seguida s'estira de panxa amunt enmig de la taqueta lluent que avança, lentament, pel cantell de la bassa.

«Tu, te'n recordes del Sergi? Què n'era d'eixerit! A la mare no li feia el pes. Jo, en canvi, n'estava enamorada fins al moll de l'os. I ja veus, va ser el primer que va desaparèixer de la nostra vida». D'ell només li va quedar una carta —la va guardar en el fons de la calaixera— que un amic d'en Sergi va deixar aquell diumenge de juliol al vespre a la porta de la masia, en un sobre amb el seu nom. Només començar-la a llegir la Ramona es va enrojolar. Era un roig de sorpresa com quan t'enxampen en una malifeta. El que li deia en Sergi en aquella carta, ni tan sols mai ho havia insinuat: «He conegut una noia que fa una olor diferent, la seva pell és més fina i dolça. Tu, en canvi, sempre fas tuf de la pastura que prepares per a les gallines i ja no la suportó més». Olor de pastura? Com li podia dir aquelles coses el seu Sergi? Totes les vegades que li havia deixat olorar i jugar amb els seus pits, mai se n'havia queixat. Després dissimuladament s'ensumà les mans i el vestit. Feia olor de terra i de fem de les gallines que acabava d'arreglar. El Sergi, cada dia, quan arribava de la mar desprenia bafarades de peix i de sal. «Els oficis et xopen de la seva flaire», li deia el seu pare. A ella li agradava aquella aroma d'en Sergi. «Ets una bona noia, Ramona, no t'ho negaré —continuava la carta—, no obstant això, ara que he provat d'altres menges crec que em mereixo alguna cosa millor, per això marxo amb l'Inge, ella fa olor de tulipes i d'herba humida per la pluja. Espero que algun dia puguis ser feliç amb algú altre. Tu mai hagueres aconseguit fer-me'n». I la Ramona, a poc a poc, es va anar tancant en aquell reduït món de la masia, la bassa, l'hort i el galliner. Reclosa en el diminut cosmos de la seva ànima esfilagarsada va construir el seu nou univers. «Fora no hi ha res per nosaltres. Ara, tot...»

Les veus de dos venedors ambulants de mel i formatge cantant a l'uníson la distreuen dels seus pensaments: Tengo miel de la Alcarriaaaa y queso manchegoooo. No entren. Fa temps que no ho fan. Passen de llarg amb els seus cistells. En Purpurina es regira i intenta atrapar una mosca d'una urpada. No ho aconsegueix.

La Ramona s'aixeca amb dificultat, esbufega. Recull el cabàs i emprèn el camí cap a la casa arrossegant els peus entre la fullaraca i les herbes que encatifen el terra. Mira cap on un dia es veia el cel. Continua sentint veus a l'altre costat de la tanca, entre elles reconeix la del Tonet. Era pescador de la mateixa barca que el Sergi. Va deixar la mar per un problema als ulls —va caure dues vegades per la borda— i ara fa de conserge a La Joya del Mar. L'ull esquerre se li mou fent petits cíclics, mentre la parpella vibra intermitent, com si tingués impulsos elèctrics. Això li passa quan està nerviós. Aquest vespre la Rosario, la seva dona, prepararà una musclada per a tots els estiuejants dels apartaments per acomiadar la temporada. «Més val que tot surti bé», prem els punys. La seva dona, a la cuina, amb el costat adolorit, prega perquè res s'esguerri. En Purpurina ha baixat de la bassa i ha desaparegut darrere del galliner a veure si enxampa algun ratolí despistat.

Avui dia ja no s'atansa gairebé ningú a la masia, ara com ara, només s'escolen d'amagat —quan ella fa la migdiada— nens de ciutat dels blocs d'eixams dels voltants, per caçar capgrossos a la bassa. I si algun distret ve a preguntar si encara venen ous o patates —passa ben poc— no els mira als ulls quan li parlen, sempre fita a un altre lloc, un lloc indefinit, perdut i amagat dins del seu propi món, on ningú, mai més, pugui penetrar.

Abans d'entrar La Ramona s'atura un instant i observa com una dona amb els cabells emborbellats i ulleres de sol ve pel camí polsegós de la platja. La coneix, «Pf, és la...», mormola mentre puja, entre cruixir d'ossos, els tres esglaons. Va descalça, porta unes sandàlies platejades penjades de la mà esquerra i una bandolera de lluentors a joc amb el vestit curt d'escames metàl·liques.

«Què deu mirar "la grillada"?», pensa quan s'atura un moment davant la tàpia de la masia per posar-se les sandàlies. Mentre, enmig de records emboirats per alcohol i fum, prova de reconstruir la nit passada: «aquells dos que vaig conèixer ahir eren alemanys o holandesos?», es pregunta. «La veritat, vam parlar ben poc», somriu. La Patrícia es queda una estona recolzada en el mur mirant les famílies emmorenides que baixen cap a la platja. Un nen, amb un barret de palla i un parell de galledes de plàstic, li treu la llengua. La mare no diu res, gira el cap. El que deu ser el pare deixa, per un moment, les cadires plegables i el para-sol a terra, es gira i l'escorcolla de dalt a baix. «Per tenir els cinquanta-cinc, no estic pas tan malament», riu, mentre s'arregussa el vestit fins a mitja cuixa i s'esguarda les cames bronzejades. Aquelles cames llargues que la van fer famosa com a cupletista ja fa uns quants anys, quan encara no arribava als trenta, al Pasapoga de Madrid. Fins i tot va estar a punt —així ho pensa ella— de signar un contracte amb el Moulin Rouge de París. Al final, un matí, després de passar una setmana acompanyant al mànager que l'havia de portar a París, es va despertar sola a l'habitació d'un l'hotel de Guadalajara.

La vida de les vedets s'assembla a la dels de futbol, això ho sap molt bé la Patrícia, a mesura que passen els anys, deixes de jugar en camps de primera categoria i comences un periple incert. Després d'allò del Moulin Rouge va anar rodolant, com en un pendent sense aturada, des de les millors sales de Madrid per acabar fent gires amb el Teatro Chino de Manolita Chen per ciutats i pobles en festa major, fins que fa uns cinc anys va arribar al Plata de Saragossa. Ara ja només canta en l'última sessió, la de les tres de la matinada. Allí tots la coneixen per la manera picardiosa com interpreta La Regadera: Tengo un jardín en mi casa / que es la mar de rebonito; / pero no hay quien me lo riegue / y lo tengo muy sequito. / Como no soy jardinera / ni me gusta trabajar, / por la noche, aunque no quiera, / me lo tengo que regar.

Ara, el seu, és un públic de borratxos que busquen un lloc calent on fer l'última copa i estudiants d'hormones silvestres. Algunes nits, cada vegada menys, no torna sola a casa.

Un clinc-clinc-clinc metàl·lic familiar fa que la Patrícia aixequi la vista i es giri cap on ve el xerric. La Ramona també l'ha reconegut i mira per la finestra de la cuina. Entremig d'una polseguera s'apropa un camió taronja, esgavellat, ple de bombones del mateix color que boten al ritme dels sots del carrer sense asfaltar. Un mica més enllà, davant de la La Joya del Mar, on la Patrícia va comprar —amb els estalvis de tota la vida— un apartament fa tres d'anys, en Tonet "el Sorell", el conserge, braceja perquè el camió s'aturi. És l'únic que sap que a les tardes puja al terrat a prendre el sol tota nua, ell li va fer una còpia de les claus. Tenir un bronzejat uniforme en tot el cos és fonamental en la seva professió. I si el preu que ha de pagar és que, de tant en tant, l'espiï, es pot suportar. A la seva edat, ja ha perdut el compte. Un més, tant li fa.

La Patrícia treu una caixeta de tapa negra de dintre de la bandolera. Un bitllet de cinc mil pessetes ben doblegat cau a terra davant els seus peus. Per uns segons el mira sorpresa i pensa d'on ha pogut sortir. Ella no recorda que en portés cap. Potser...? Ahir...? El guarda ràpidament. Obre la capseta i amb l'ajuda del petit mirall que hi ha dins, es recompon cabells i el vestit. El guarda de nou, inspira amb força i es posa en marxa. La Ramona no la perd de vista mentre posa aigua a escalfar. Avui dinarà bajoques amb patata.

Quan arriba davant dels apartaments, un jove de braços musculats, amb samarreta de tirants, està descarregant bombones de butà del camió taronja que sotragueja com si cada tremolor fos l'última. El conserge es treu les ulleres de vidres gruixuts i mentre la fita, s'eixuga la suor de la cara amb un mocador ronyós. La Patrícia els saluda i somriu al passar pel seu costat. Mentre enfila cap a la porta del jardí —sap que l'estan mirant— comença a contornejar-se. Així ha estat sempre tota la seva vida. Una vida a ritme de cops de malucs.

La Ramona, que no s'ha perdut detall, fa que no amb el cap repetides vegades, «sempre ha estat una...», fins que la música d'un orguenet bressolada per l'aire, la distreu. Surt de casa, i esbufegant, arriba a la tàpia. El senyor Purpurina l'acompanya. Aguaita a un cantó i altre de moment encara no albira els gitanos. El que sí que ataülla a contrallum és una figura palplantada al mig de la vorera. El reconeix, «és aquell mig belga de les patates fregides i dels pollastres», recorda. El sol cau a plom damunt en Dominic que, braços en nanses, s'ha plantat davant del Katanga. Vesteix camisa blanca arremangada fins a mig braç, pantalons beix que subjecta amb elàstics negres i botes militars. Sua profusament. Mai es va poder imaginar quan va arribar a Cambrils, fa vuit anys, des del Congo, buscant una segona oportunitat, que aquí faria tanta calor. «No hi ha ni un agbre que faci ombrag en tot el cager. Què difegent d'Élisabethville! Aga aquells salvatges, li han canviat el nom i li diuen Lubumbashi!», es lamenta. Recorda una ciutat de cases blanques enmig d'un paisatge decorat de verds i vermells. Una terra vermella com la sang d'on brotaven selves fins on la vista no podia arribar a albirar. Selves que minoraven la xafogor del dia i refrescaven les nits. «I a sobreg, aquí, a pag de la calog he de supogta l'estúpida música de l'ogguenet i la presència dels zíngags pudents que el fan sonag, almenys allà...», serra les dents.

La Ramona estira el coll, sembla que la música ara soni més lluny. Per la porta del jardí de La Joya del Mar veu sortir el gran dels Basora, en Jacint, acompanyat per l'Ulisses, el fill del Tonet. Els Basora són uns quants germans, la Ramona no recorda quants. S'estan tot l'estiu a l'apartament d'una sola habitació amb la seva mare. El pare és metge a Barcelona i només ve els caps de setmana. «Etic segug que són ells. Quan els enxampi!», pensa en Dominic mentre els fita fixament. Ells riuen i arrenquen a córrer. Passats uns minuts, se'n torna cap al restaurant, l'orguenet s'ha desviat. Comença a ser hora de posar els pollastres a rostir i escalfar l'oli de les fregidores per fer les frites. A dintre, l'ofegor de l'ambient li recorda, al Dominic, el que feia a les mines de coure, on feia de vigilant. «Com tegballaven! No s'atugaven mai!», recorda mentre talla les patates i salpebre els pollastres. «Al final l'única incentivació pegquè aquells indígenes espagacats vinguessin cada dia a tegballar eren la maça de fusta i la pistola. N'hi havia tants que no ens els acabàvem, i aga...». El xerric de la porta del restaurant en obrir-se atura la salivera del Dominic que se l'empassa amb dificultat.

—Senyor Delacourt, voldria encarregar dos pollastres i un parell de paperines de patates, d'aquestes que fa vostè. Per a la una, podrà ser? —pregunta un dona alta de pell morena i cabells negres fins a la cintura, amb un nadó entre els seus braços.

En Dominic reconeix a la senyora Basora.

—I tant, senyoga Basoga, a la una estagan a punt —respon ràpidament el Dominic mentre no deixa de fitar-la de dalt a baix. Hi ha alguna cosa en aquesta dona, sobretot en la buidor de la mirada, que li recorda la Cikeka, aquella negra que li escalfava el llit. «Què se n'haugà fet d'ella?», pensa, però, només és un instant perquè unes veus que venen de dintre del jardí i que no li són desconegudes li fan parar l'orella. En Jacint Basora i l'Ulisses, entre crits i riallades, grimpen de dos en dos els esglaons de l'escala que puja al terrat. «Maleïts! Quina en deuen estar tgamant», murmura en Dominic.

—Els tens? —pregunta en Jacint

—I tant! I ben vius! —respon l'Ulisses obrint un capsa de sabates que duu sota el braç—, els vaig caçar ahir al vespre.

«¿Què se n'ha fet d'aquella noia que fa uns deu anys va aparèixer per la masia, a comprar ous, amb al Ricard Basora, metge traumatòleg, que tenia la consulta privada a la Gran via de Barcelona?», pensa també la Ramona, mentre observa com la Mercedes Roca, a qui tothom aquí coneix com senyora Basora, es perd per la porta del jardí de La Joya del Mar.

Avui, igual que ahir i abans-d'ahir, està cansada. Puja les escales amb el seu fill en braços. S'atura a cada replà per recuperar forces. Aquest últim part l'ha deixada masegada. Entra a l'apartament i deix al llit el nen que s'ha adormit. Seu a la terrassa. El mar des de la llunyania la contempla. Acluca els ulls. Parir cinc fills en deu anys passa factura, una factura que resta escrita en les estries indelebles que llauen com cavallons irregulars la panxa flàccida i els pits eixuts i caiguts. Ella, cada nit, dempeus i nua a l'habitació, els contempla i plora. Des de fa un temps ençà, alguns vespres, quan està sola aquí a l'apartament i tots dormen, es tomba al llit del cantó esquerra i posa l'oïda sobre el coixí i aleshores escolta el batec del seu cor: tic, tac, tic tac, com un metrònom. I llavors es posa a comptar, mentalment, el ritme de les palpitations: una, dues, tres, quatre..., idèntiques, totes al mateix ritme. Quan arriba a vint, reté la respiració i torna a comptar: un, dos, tres, quatre... fins que una força que lluita dintre del seu pit l'obliga a obrir la boca i agafar aire. No obstant, ell continua bategant. «I si deixo de respirar més temps, s'aturarà? Quants segons o minuts necessitaria? Seré capaç de fer-lo tornar a palpar?», es demana tornant a aguantar la respiració. Després posa la mà freda sobre el pit esquerra que es mou a petites batzegades, com si onades invisibles el bressolessin, i l'estreny. Necessita notar el tic, tac, tic, tac del cor. Necessita saber que encara continua viva. Tot el cos se li esborrona com quan l'acariciava el Jacint Basora. Ara fa molt de temps que no passa. Ara fa dos caps de setmana que no ve. Ara ja té secretària nova a la consulta. «Com batega el cor del nen, com el meu?», es pregunta. «I si ell deixés de respirar per una estona?»

Una veu la retorna a la terrassa. Obre els ulls.

—Mama, el Gerard fa estona que plora. Què no el sents? I tenim gana. Quan dinarem? —pregunta el Jacint, el fill gran, amb els seus tres germans al darrere.

— Ostres! Les dues? Se m'ha passat el temps volant. He encarregat uns pollastres i patates al senyor Delacourt. Baixes tu a buscar-los? —li diu mentre treu un bitllet de cinc-centes pessetes d'un pot de Cola-Cao.

La Ramona, asseguda davant una taula de fòrmica de color verd amb el sobre esmicolat, menja un plat fred de bajoques i patates. Avui les gallines tampoc han post. Els cants, crits i riures dels paletes que des de primera hora del matí sortien com udols des dels esquelets de formigó que assetgen la masia, s'han aturat. Ara seuen en silenci, un silenci farcit de polsim de ciment, només trencat per alguna riallada, mentre buiden les carmanyoles.

Després de l'hora de dinar, tan sols el cric-cric-cric dels grills, entre la grava blanca dels parterres, trenquen el silenci xardorós de la migdiada. Sembla que el temps s'hagi aturat. Mentre la Ramona prepara la cadira reclinable a l'ombra del desmai veu com el Tonet s'apuja els baixos dels pantalons fins als genolls i connecta la mànega que penja de la seva espatlla a l'aixeta del jardí. El xap-xap-xap de l'aigua que gargalleja en sotracs intermitents emmudeix, a poc a poc, el cant monòton dels insectes i refresca l'ambient. A aquesta hora un silenci xafogós ha emmudit les formigoneres, dragalines i excavadores de les obres del voltant de la masia. L'última figuera, al costat del camí que baixa a mar, resta aïllada, assedegada i polsegosa, com el darrer testimoni d'un temps que s'esgota. Mentre els paletes dormisquegen custodiats per les ombres dels encofrats, una porta que es tanca a la tercera planta de La Joya del Mar estripa, per un moment, la quietud. «La Galan que va al terrat a prendre el sol», somriu el Tonet mentre s'apressa per acabar d'humitejar la resta de parterres. Dintre del Katanga en Dominic Delacourt, amarat de suor, acaba de pescar els últims grills socarrimats de la fregidora. «Això, allà al Congo, no es tolegagia. Quan els ageplegui, se'n gecordagan!», murmureja tot enrojolat.

L'apartament número 48 està tot en silenci. La Mercedes Roca, la senyora Basora, està tombada al llit amb el nadó. Els altres fan la migdiada en diversos matalassos de platja escampats pel menjador i la terrassa, excepte el fill gran en Jacint que ha tornat a marxar amb l'Ulisses. Té el petit damunt i nota el moviment pausat del pitet contra el seu. El nen obre els ulls i somriu. «T'assembles massa al teu pare. No havies d'haver nascut» li diu abans de deixar-lo al bressol. El petitó la mira i, com si l'hagués entès, comença a plorar.

La Patrícia Galan, ja a dalt del terrat, estén la tovallola i, abans de tombar-se, s'empastifa, lentament, de crema solar: els pits i les cames amb moviments circulars. En Tonet "El Sorell" ocult darrere la caseta dels comptadors de l'aigua es descorda els pantalons. A la masia, la Ramona caboteja vigilant sota el desmai, com cada dia, a veure si avui enxampa els que li roben els capgrossos. L'Ulisses i el Jacint acaben de saltar la tàpia. El senyor Purpurina, en veure'ls, s'ha aixecat i ha marxat cap a dintre de la casa. Comença a bufar marinada.

